

har reglementariske Bestemmelser for Befordringer, som fastsatte ikke blot Publikums Ret til at forlange alle Slags Varers Befordring, men ogsaa giver Ret til at forlange dem befordrede inden en vis Lidsgrænse, har reist sig vægtige Stemmer mod disse Bestemmelser, fordi de i høj Grad ere til Hinder for en forstændig Kombination af Driften. Den nævnte Ordning har medført, at man der lider af en stadig Overfyldning i Varehusene, at man ikke er i Stand til at have Materiel tilstede til den Lid og paa de Steder, hvor det var ønskeligt at have det, fordi man er bunden til at have det paa andre Punkter, idet der ligesom er givet Publikum Ret til at forlange Skadeserstatning, naar Varerne ikke komme frem i rette Tid, og at man derfor nu i Frankrig synes meget at anprise det engelske System, hvori den hele Befordrings Udførelse i alt væsentligt beror paa Overenskomster mellem det trafikerende Publikum og Sernbanedriften. Jeg ser meget vel, at der kan være en Middelvei at gaa; men jeg tror, det vil være meget betænkeligt ialt Fald at komme ind paa saadanne reglementariske Bestemmelser som dem, der ere gjældende for de franske Baner. For at kunne bedømme, om et af Lovgivningsmagten givet Reglement vilde være hensigtsmæssigt eller ikke, maatte man i alt Fald kjende det, men naar jeg har talt for fuldkommen Frihed i den Henseende for Administrationen, saa er jeg nærmest ledet dertil, fordi de reglementariske Bestemmelser, jeg kjender, forekomme mig at indskrænke Banedriftens Frihed i for stort Maal.

Formanden: Den 1ste Landssthingsmand for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Krieger: Jeg vil blot fremhæve, at det ærede Thing vist vil se, at de Bemærkninger, den ærede sidste Raler gjorde gjældende, udgaa fra et ganske andet Synspunkt end det, som ligger til Grund for Motivernes Forsvar for, at der ikke skal vedtages noget Befordringsreglement. I Motiverne lægges der ikke Vægt paa en legislativ Fastsettelse, i saa Henseende, fordi det formentlig er ønskeligt, at Sernbanestyrelsen har Leilighed til at lempe sig efter Bedkommendes private Ønsker; her derimod frygter det ærede Medlem for en legislativ Fastsettelse; thi ved en saadan skulde den Private kunne erholde en Ret, der vilde være besværlig for Sernbanen. Jeg vil deraf albeles ikke drage anden Slutning end den, at det fortjener meget alvorlig Overveelse, om ikke dette Forhold, naar man overhovedet skal give en Lov af vedvarende Gyldighed, er et saadant, som fra begge Sider naturligen kunde egne sig til en fast Ordning, medens derimod ingenlunde Meningene kan være at lægge et utilbørligt Vaand paa Sernbanestyrelsen. Der er maaske et og andet Punkt i hvad den høitærede Minister yttrede lige overfor

det, jeg tidligere udtalte, med Hensyn til hvilket jeg tror, at der er nogen Misforstaaelse; men jeg skal ikke nærmere gaa ind derpaa, da jeg ligesom den ærede Minister forudsætter, at Sagen vil blive prøvet i et Udvalg. Der er kun et eneste faktisk Spørgsmaal, som det maaske kunde være rigtigt allerede nu at berøre, uagtet jeg iøvrigt ikke skal udtale nogen bestemt Mening derom, det er Spørgsmaalet om fgl. Ansættelse for de Embedsmænd, der ere nævnte i § 1. Der blev henvisst til — og det var i og for sig en ret naturlig Analogi — den sjællandske Sernbanedirektørs Stilling. Jeg tror dog, at det, naar en saadan Henviisning findes Sted, vilde være rigtigt og naturligt tillige at minde om, hvorlænge det har været, inden den Løn, som denne Mand nu har, blev ham tilstaaet. Jeg kan ikke bestemt erindre, naar det skete; men jeg er sikker paa, at der var gaaet lang, lang Tid hen, inden den blev ham tilbekt. Jeg erindrer meget nøie, at han for en Del Aar siden havde 25 Mars Jubilæum; han har altsaa været meget, meget lang Tid i den meget besværlige og omfattende Virksomhed, inden der blev ham en saadan Stilling til Del som den, der nu er fremhævet. Jeg tror ogsaa, at jeg ikke hukker feil, naar jeg ligesom den ærede Minister siger, at hans Løn er 14,000 Kr., men hans hele Lønningsmaade er i Overensstemmelse med de gamle Regler. Der er ikke den dobbelte Maade at ordne Sagen paa, som fremkommer, naar man paa een Gang bruger Systemer med en stigende Løn i Forhold til Tjenestens Omfang og tillige dertil knytter, hvad der hører til det gamle System med faste Gager, nemlig fgl. Udnævnelse; men jeg skal, som sagt, nu ikke komme nærmere ind paa dette.

Sæle: Da de to ærede Landssthingsmænd før havde Ordet og talte om Lovforslaget i dets Helhed, vilde jeg ikke tage Ordet for at tale om en enkelt Bestemmelse; men da den ærede Minister netop har fremhævet denne Bestemmelse og ytret sin Tilfredshed med, at den ikke havde været omtalt, saa finder jeg Anledning til at nævne den allerede ved denne første Behandling, da jeg tror, at jeg ikke staar ene med den Betragtning, at denne Bestemmelse bør forandres; det er Bestemmelsen i § 4, som siger, at Indenrigsministeren ved de aarlige Finantslove skal forelægge Rigsdagen en motiveret summarisk Berægning over de Indtagter og Udgifter, som antages at ville fremkomme ved Driften og Vedligeholdelsen af Sernbanerne i det paagjældende Finantsaar, og derefter hedder det: „Administrationsbudgettet fastsættes af Indenrigsministeren“. Det er noget ganske Giendommeligt for Sernbanestyrelsen, at den skal give et Budget, — en Berægning over Indtagter og Udgifter er jo ikke Andet end et Budget —, til Rigsdagens Drøftelse, og at den dernæst albeles ikke skal være bunden til Budgettet. Dersom den ærede Minister nu vil sige, at